

Itið, stóð svo upp og gekk út, en Erna fleygði sér í örvilnan ofan yfir dána hrenginn og kysti kinnar hans og varir í sífellu.

Arnþjotur B. Olsen

27. KAPÍTULI.

Ástarinnar unaðssæla gæfa.

Arthur var jarðsettur í stóra kirkjugarðinum í Neapel.

Marmarahella var reist á gröfni og á hana skráð: "Hér hvílir Arthur von Heideck". Ernu, sem á degi hverjum þakti steininn með blómum, grunaði ekki, að önnur lítil, fjarlæg gröf átti meiri kröfu til hluttekningar hennar; hún fékk aldrei að vita, hvar hennar barn dó.

Adela lá mjög veik í hóteli í Neapel. Nani og Körn, sem komu þangað strax, gerðu alt, sem í þeirra valdi stóð til að frelsa líf hennar, enda leit svo út um stund, að dauðinn ætlaði að bera sigur úr bítum. Meðan Adela var veik, sagði Nani gamla Körn frá barnaskiftunum, og skildi hann þá, hvernig á því stóð, að hann sá svo sjaldan móðurtilfinningar Adelu koma í ljós við drenginn.

Vesalings móðirin, henni hafði orðið dýr tilraunin að koma syni sínum í þá mannfélagsstöðu, sem honum bar, og þessir dyggju vinir hennar komu sér saman um, að minnast aldrei einu orði á dauða drengjanna við hana.

Til trygga vinarins heima, var á hverjum degi send veikindaskýrsla með meiri og minni von, og loksins sendi Körn þau boð, að veikin væri rénuð og Adela heilbrigð, en máttvana og þreytt. Eins og nærri má geta, var þessum boðum tekið með fögnuði